

[Udenrigsministeren.]

den nærmere udformning af planen til forsvarskomiteen, der består af Atlantmagternes forsvarsministre.

Disse retningslinier går i hovedtræk ud på følgende:

Styrken skal være undergivet politisk og strategisk vejledning af Den nordatlantiske Traktats organisation;

styrken skal stå under kommando af en øverstbefalende, der skal have tilstrækkelig myndighed til at sikre, at de nationale enheder, som er henlagt til hans kommando, organiseres og trænes til en effektiv, fælles styrke i fredstid såvel som i krigstilfælde;

den øverstbefalende skal have en stab med deltagelse fra alle lande, som yder bidrag til styrken;

militærkomiteens stående udvalg (der består af USA, Storbritannien og Frankrig) skal udøve den højere strategiske ledelse af styrken.

Forsvarskomiteen skal stille forslag om de foranstaltninger, der udkræves til styrkens oprettelse, og skal herved behandle følgende punkter:

Selve organisationen af styrken og de skridt, der er nødvendige for at oprette den på det tidligst mulige tidspunkt;

de forandringer og forenklinger af Atlantpaktorganisationens militære struktur, som bliver nødvendige, og den fornødne nære forbindelse mellem militærkomiteens stående udvalg og de lande, der ikke er repræsenteret i dette, samt

spørgsmålet om, hvorledes Tyskland kan bidrage til planens heldige gennemførelse.

Den resolution, som rådet har vedtaget, indeholder som nævnt kun de grundlæggende principper for opbygningen af den fælles militære styrke. Den kan derfor alene betragtes som en ramme, som forsvarsministrene og den militære sagkundskab skal give et effektivt indhold. I den anledning vil forsvarskomiteen mødes den 28. oktober i Washington.

Der kan være grund til at sige et par ord om den udvikling, der har ført frem til vedtagelsen af denne principielle resolution. Jeg finder anledning dertil, ikke mindst fordi man fra forskellig side har kritiseret regeringens behandling af dette spørgsmål og beklaget, at det ikke blev drøftet i rigsdagen.

Da Den nordatlantiske Traktat blev underskrevet den 4. april 1949, stod de 12 Atlantmagter overfor den opgave — som der står i traktatens indledning — „at forene deres kræfter til kollektivt forsvar

og til bevarelse af fred og sikkerhed“. Ifølge artikel 3 i traktaten ville deltagerne „med henblik på mere effektivt at virkeliggøre denne traktats formål ... hver for sig og i fællesskab, gennem stadig og effektiv selvhjælp og gensidig hjælp opretholde og udvikle deres individuelle og kollektive evne til at imødegå væbnet angreb“.

Denne opgaves løsning måtte finde sted i tre tempi:

Først måtte man tilvejebringe den fornødne organisation, oprette de organer, som skulle iværksætte den fornødne planlægning og formidle det foreskrevne samarbejde. Dette stadium er i alt væsentligt afsluttet.

Dernæst måtte selve planlægningen sættes i værk. På det militære område måtte der tilvejebringes en strategisk grundplan som udgangspunkt for den løbende regionale planlægning; på det forsyningsmæssige område måtte man lægge planer for, hvilke våben der behøvedes, og hvilke lande der bedst kunne producere dem; på det finansielle område måtte man endelig finde en løsning på de problemer, der står i forbindelse med betalingen landene imellem for den udrustning, som skal leveres.

Dette planlægningsarbejde har i de senere måneder nået et foreløbigt resultat.

Tilslidst melder sig spørgsmålet om at tilvejebringe de fornødne styrker, således organiserede, at de kan løse de opgaver, som forsvarsplanerne forudsætter løst. Det gælder om at forøge de forhåndenværende styrker, oplære dem i brugen af de nye våben, standardisere deres uddannelse, øve dem i samarbejde ved fælles manøvrer, fordele de foreliggende opgaver imellem dem, kort sagt at tilvejebringe den fornødne sammenslutning — eller om man vil, sammensvejsning — af de enkelte landes styrker, således at de i fællesskab effektivt kan løse de fælles opgaver.

Atlantpagten har, som jeg nævnte, bl. a. til formål at udvikle deltagerlandenes kollektive evne til at imødegå væbnet angreb, og oprettelsen af en fælles militær styrke i Europa er en logisk og praktisk konsekvens heraf. Det er af afgørende betydning for fredens bevarelse, at det kommer til at stå mulige angribere klart, at krig ikke betaler sig, og hvis dette ikke lykkes, at opnå, at Atlantmagterne ved deres fælles militære kraft bliver i stand til at slå angrebet tilbage og hindre en besættelse af de europæiske Atlantmagter. Hertil kræves, at vi allerede i fredstid når frem til et samarbejde og en koordination af et sådant omfang,